

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 15. septembra 1926.

Št. 37.

Manjšinski kongres v Ženevi.

Na letošnjem kongresu narodnih manjšin so se obravnavale zelo važne stvari, zadeve, ki se tičejo kulturnega, političnega in pravnega stanja narodnih manjšin v raznih evropskih državah. Te važne zadeve se je razdelilo v tri odseke. Prvi odsek se je bavil s kulturnimi zadevami in s kulturno avtonomijo, drugi je imel nalogo, da prouči gospodarska vprašanja in tretji je preštudiral pravna.

Zastopniki manjšin, katerih je bilo več kot lanskega leta, so se izrekli v načelu soglasno za kulturno avtonomijo, ker so mnenja, da ta najprej ugodno zahtevam narodnih manjšin. Pokazalo pa se je, da se delijo manjšine po jakosti in moči v dve skupini, tako da bi jih mogli deliti v gosposke, ki so imele prej vso moč v rokah kot večina in katerim bi lahko prištavali Nemce, in proletarske, katerim lahko prištavamo slovanske skupine, ki so bile že vedno vladane po kakšni večini in tudi sedaj. Za Nemce bi takorekoč avtonomija ne pomenila nič drugega kot obdržanje stare vlade v drugi obliki, ker pri njih se ne gre za eksistenco, ampak za udobno življenje. Ta razlog je privedel do različnega pojmovanja kulturne avtonomije in „Jutro“ piše k temu: Kulturna avtonomija bi se v praksi ne izkazala enako za vse manjšine, čeprav bi se povsod izvajala po istih načelih. Najlepši primer temu imamo mi Slovenci (v SHS.) v svoji sredi sami. Nemška manjšina na Slovenskem, dasi se komaj še more govoriti o njej, predstavlja gospodarsko in po izobrazbi zelo močno, nacionalnopolitično zelo samozavestno skupino, ki je še nedavno gospodovala večini... Na drugi strani imamo Slovence na Koroškem, ki so gospodarsko šibki, ki tvorijo po ogromni večini le kmetijski element, so skoro povsem brez inteligence — kar je je ostalo, še to Nemci sistema-

tično predstavljajo v nemške kraje — in je naposled pod premočnim nemškim vplivom vzrastlo prebivalstvo s premajhno narodno osamosvojitvijo. Za nje bi se kulturna avtonomija v praksi izkazala povsem drugače nego za Nemce v Sloveniji ali Vojvodini... Zato se ta problem ne sme reševati doktrinarno, marveč na temelju upoštevanja faktičnega stanja. Vemo, da Berlin forsira akcijo za zasiguranje narodnih manjšin, ker je to danes edina možna pot, da se zavarujejo nemške manjšine, ki so ostale v raznih državah, srednje ter vzhodne Evrope. Ne moremo mu odrekati pravice do takega prizadevanja, ali budno moramo paziti, da se ne damo premotiti, marveč da sprejmemo ponudeno nam kulturno avtonomijo in manjšinsko reciprociteto v taki obliki, ki upošteva stanje na Koroškem in nam prinaša nekaj zares narodno zasiguranje. Težišče problema je tedaj v podrobni izvedbi postavljenih splošnih norm.

V odsekih so se tudi izdelale resolucije o gospodarski enakopravnosti manjšin, o pridobivanju državljanstva, o zasiguranju volivne pravice in končno o rabi maternega jezika.

Resolucija o gospodarskem položaju manjšin terja popolno enakopravnost manjšinskih narodov z večinskim. Država ne sme delati razlik pri obdavčenju, pri agrarni reformi, obrti itd.

Resolucija o državljanstvu smatra državljanstvo kot pridobljeno pravico, katera se na podlagi svobodne volje lahko odloži.

Resolucija o volivni pravici zahteva takšne volivne načine, da je lahko manjšina sorazmerno svoji moči in številu zastopana v parlamentih in samoupravnih telesih.

Najbolj važni pa sta resoluciji o kulturni avtonomiji in rabi domačega jezika. Glede kulturne avtonomije se zbor pridružuje resoluciji, ki zahteva, da se vsaj načeloma sprejme zahtevek po kulturni avtonomiji. Resolucija gle-

de jezika zahteva, da se sme manjšina posluževati vedno in povsod svojega jezika.

Ob koncu je še bilo sklenjeno, da se tudi prihodnje leto vrši kongres manjšin ter se določilo, da se izda mesečnik v francoskem in nemškem jeziku, ki bo razpravljajal manjšinske zadeve.

Delovanje koroške socijal-demokratske stranke.

Iz „Arbeiterwille“ posnemamo: V letu 1925—26 je imela stranka 129 krajevnih organizacij, ki so združene v sedem agitacijskih okrajev. Število članov je znašalo 30. junija 16.223, leta 1925 16.192. Priredilo se je 130 ljudskih in 316 članskih shodov, 31 volitvenih, 555 zaupnih in 114 poučnih sestankov.

Politično ima stranka 1 zveznega svetnika, 4 državne in 15 deželnih poslancev, v deželni vladi 3 in v 127 občinah 801 zastopnikov. „Arbeiterwille“ se je izdal v 2641 dnevnikih in 1025 tedenskih izvodih. Poleg tega se čita še večje število drugih listov. Po vseh okrajih se nahajajo večje knjižnice z najnovejšimi knjigami. V deželnem zboru so se poslanci v minulem letu potegovali za zboljšanje plač, za zakon o zavarovanju malega kmeta, za povrnitev škode povzročene po nevihtah, za zboljšanje poselskih razmer na kmetih, za šole, občine in za vprašanje slovenskega jezika. Izpodrinili so vsenemce iz dež. šolskega sveta in po prizadevanju soc. demokratov se je upostavila šolska in pritožna komisija v deželnem zboru, da omili napetost med Slovenci in Nemci. V občinah se polaga največja važnost na socialno skrbstvo in otroško varstvo, na šole in brezposelne. Ženski odsek šteje 28 krajevnih in 6 okrajnih komitejev ter se je število članic za 146 dvignilo. Mladinska organizacija šteje 22 krajevnih skupin z 1149 člani, ki napravljajo

PODLISTEK

Danilo Gorinšek:

Iz temnih dni.

„Adijo, pa zdrava ostani.“
(Nar. pesem.)

I.

Bilo je v tistih groze polnih časih, ko so trgali može in sinove od domov, da branijo „ogroženo“ domovino. Marsikomu še zaledeni kri po žilah, ko se spominja srce trgajočega obupa mater in sester in nevest v teh časih, zakaj odhajali so in ni jih bilo več sinov, bratov in ženinov. In v najglobljem dnu svojega srca je marsikdo tedaj vztrepetal in leglo mu je tako nepopisno težko na srce, ko se je poslavljajal od svojcev, da bi zarjul, če ga ne bi bilo sram. Marsikdo se je zasačil — naj si to vsaj sam sebi prizna, če že drugim ne — pri popolnoma človeški misli: „Čemu vse to? Ali tako ljubimo svojega bližnjega? Kaj mi je storil, ki se moram sedaj proti njemu bojevati. Kaj je zgrešil moj nedolžni sinček, komaj porojen, kaj je zagrešil, da me ženejo pred topove, kakor žival v klavnico? Kaj bo brez očeta?“ A gorje mu, ki bi bil dal svojemu mišljenju, svoji pravici, duška v besedah. Pribili bi ga bili na križ, kakor svoj čas Krista. Marsikoga so ubili s svinčenko, ker je bolj spoštoval člo-

veka in človeško pravico kot pa cesarske osebne zadevice. To so bili najbolj gnusni časi v vsi človeški zgodovini. Vsak pošten človek je to občutil.

V tistih časih je torej bilo. V Podgornikovi koči na koncu vasi še brli sveča, čeprav je že pozna noč. Noč je pokojna, je tako tiha, da še potoček na sredi vasi ne kane šumljati. Kot da je vse pomrlo. Nekaj temnega, nekaj težkega leži nad vso vasjo; in vse tišči v svoje domove in beseda jim zastaja v grlu. Vojna...

Podgornikov Janez se poslavlja. Zato šc brli sveča v njegovi sobi. Slabotni pramenčki luči begajo nemirno po sobi, kot da jih je strah... V zibelki zajoka mali Podgornik, lačen je. Janez ga ne čuje, njegova žena Majda tudi ne. Nekaj jima maši usta, grlo, zaslanja oči in ušesa, tišči kot svinec srce. Samo jokala bi se. Janez se poslavlja. A ne čuti ne besede, ne glasu.

Kadar je bolelost najgloblja, je brez besed, brez glasu, brez solz. Tako je tudi Janezu in Majdi. Povedala bi si še rada mnogo, nepopisno mnogo. Radi gospodarstva, radi otroka, kedaj da se vrne, da mnogo piše. In še mnogo, mnogo več. Pa je že tako v človeku, da je brez besed, kadar se poslavlja od ljubljenih svojcev. Janezu begajo oči od otroka do žene, od žene do otroka. Jutri pojde na bojišče... „Kaj, če se ne...“ Janez si udari po čelu, da ne bi bil mislil na to. „Kaj, če se ne vrnem

več?“ Vedno bolj ga je glodala nesrečna misel, vstajala mu je pred očmi pošastno, da se je prestrašil. „Te je strah?“ ga je vprašala žena. Janez pa ni odgovoril, vgasil je svečo in legel v posteljo. Ni hotel, da bi še bolj vznemirjal že itak globoko potrto ženo. Zaspati pa ni mogel. Premetaval se je na ležišču, končno so mu privrele solze v oči. Ni ga bilo sram... Zakaj tudi! Zazrl se je skozi okno v zvezdno nebo. Tam se je baš utrinjala zvezda...

Drugo jutro je ob zori vstal. Vklenil je ženo v poslednji objem in poljubljal otroka, spečega še v zibelki. Kdor ni sličnega prizora doživel sam, mu ga ne pričara najbolj večje pisateljevo pero pred dušo. Kajti najgloblji bolesti ni besed...

Janez je že odšel. Okinčan z nagelji in vrtnicami. Drugi so se mu pridružili po poti. Po nekod so vriskali. Ljudie so se zbirali, farizejski so hvalili navdušenost, sami pri sebi veseli, da ostanejo doma. Reveži pa, ki so vriskali, so bolj vriskali; skušali so prevpiti svojo bolelost.

II.

Kaj bo, kaj bo,
če prišel več ne bo?
(Nar. pesem.)

Čim se je prebudil to jutro Janezov sinček Dušan, je najprej zaklical: Ata! Toda ni kdo se mu ni odzval, mati Majda pa je tokrat

skupne propagandne izlete, govorniške vaje itd. Strokovne organizacije so se zavzele za pridržanje 8urnega delovnega časa, posegle pri mezdih vprašanih 7krat s štrajkom vmes in se je zgubilo na ta način 835.199 ur delovnega časa. Za varsvo in pridržanje uspešnih pridobitev delavstva se briga republikanski Schutzbund, za katerega se je že zbral podporni fond. Konzumna društva, ki se širijo že na deželi, so dosegla do 7.800.000 S prometa, vendar se na tem polju ni doseglo dosti uspeha. Postati morajo svoji trgovci in pozneje svoji tovarnarji, da bo mogoče odstraniti kapitalistično profitno in upostaviti socialistično občno gospodarstvo. Vzgojevalno in šolsko društvo Kinderfreunde je imelo 260 udov in je že upostavilo svoj dom za oddih otrok v Seebodnu, kjer je bilo 350 otrok. Pevskih društev je 40 z 1200 člani, nadalje 11 telovadnih, 8 kolesnih in 11 turistijskih društev. Društva svobodomiselncev se širijo že na deželo in za sežiganje trupel se dobiva vedno več ristašev. Pri vojaki se je obdržalo staro stanje kljub močni nasprotni agitaciji in zborovalo se je v Št. Jakobu v R. proti nacionalnemu hujskanju.

Kakor se iz tega razvidi, obsega socialdemokratska organizacija vsa polja in se briga za vse, kar služi namenu.

POLITIČNI PREGLED

Društvo narodov. Po sejah Sveta in delu v komisijah zaseda sedaj v Ženevi skupščina Društva narodov. Predsednikom skupščine je bil izvoljen jugoslovanski zunanji minister dr. Ninčič. Studijski odbor je predlagal, španski delegat se je odstranil — da se zviša število nestalnih članov od 6 na 9, vsako leto se volita po dva nova, da ima vsaka država svojega zastopnika po 3 leta v Društvu narodov, in da se dodeli Nemčiji stalni sedež v Svetu. Skupščina je 10. t. m. predlog z velikim navdušenjem sprejela. Ves svetovni tisk je ta zgodovinski trenutek pozdravil. Po sprejemu je govoril Stresemann in za njim Briand, ki je tudi dejal: „Narodi, ki so si stali kot sovražniki nasproti, govore besede prijateljstva. Očetje in matere, ki imajo nedoletne otroke, se ne bodo več tresli, da bodo kot odrasli izpostavljeni vojni nevarnosti. Končane so dolge vrste strahovitih hujskanj, končana je vojna. Nikdar več vojne, spori naj se izravnavajo prijateljsko. Sodnik naj stopi med narode... Prostor za pomirjenje, za razsodišče, za mir!“ Dr. Ramek je izjavil, da se Avstrija posebno veseli sprejema Nemčije v Društvo narodov, ker se odpira Nemčiji po temnih letih svetlejša in lepša bodočnost. Kar se tiče avstrijskega vprašanja, je finančni odbor dovolil Avstriji izdajo državnih zakladnic do 75 milijonov s šestmesečno veljavnostjo, spremembo pravil Narodne banke glede na te zakladnice, preoračun proračuna na strani izdatkov za uradnih uradniških prejemkov ne da bi se premenil proračun, porabo ostankov posojila Društva narodov za investicije v znesku 100 milijonov šilingov. Dr. Ramek je moral poročati o pogajanjih z uradniki in o prispevku istim. Delegati so bili jako radovedni, da jim je moral dr. Ramek marsikaj zanj neprijetnega

dobro razložiti. Avstrijski delegat poslanik Mensdorff je bil imenovan predsednikom komisije za socialna vprašanja in postane s tem avtomatično podpredsednik skupščine.

Amerika o vstopu Nemčije v Društvo narodov. Vsi ameriški listi brez izjeme povdajajo veliki pomen vstopa Nemčije v zvezo narodov za evropski mir. Ta je šele sedaj zagotovljen. Vladni listi pišejo, da je sedaj šele dovršen locarnski sporazum in da je sedaj dosegla Nemčija popolno diplomatično enakopravnost. „Newyork Times“ piše, da so sedaj z vstopom Nemčije zvezane Francija, Nemčija in Anglija z dogovorom varovati mir Evrope in more se reči, da pomeni to ravno toliko ko ohranitev svetovnega miru. — Tudi listi drugih držav zelo simpatično pozdravljajo sprejem Nemčije, ki je ostala kljub porazu velesila, razen onih, ki sprejemu niso naklonjeni, ker dotične države niso mogle doseči svojih namenov.

Grška ne pride do miru. Pretekli teden je republikanska garda uprizorila v Atenah pravo bitko. Ker je hotela postaviti direktorij, so jo vladne čete obkolile, a je kljub temu prodrla v mesto in začela streljati na vladno vojaštvo in civilno prebivalstvo. Dosegla ni nič razen 23 mrtvih, 500 ranjenih in 200 aretiranih. Zasesti je hotela pošto in ministrstva. En oklopni avtomobil je šel v zrak. — Baje je predsednik republike vsled tega odstopil. Ne strinja se povsem z delom vlade. Ministrski predsednik pa izjavlja, da se volitve v oktobru vsekakor vršijo, četudi bi prišlo pred temu še do več takih pogromov. Pa tudi v nekaterih drugih mestih vre med vojaštvom. Nobena država ne uživa ugleda, kjer se vojaščina vmešava v politiko.

Dogodki na Kitajskem. V glavnem se vrši boj med nacionalno kantonsko armado in različnimi plačanci tujih velesil. Kantonska armada je dosegla brezdvomno lepe uspehe. Naravna posledica državljanske vojne je, da vedno bolj raste banditizem. Vsled tega, pa tudi iz sebičnih namenov, so še Amerikanci, Angleži in Japonci izkrcali na Kitajskem svoje čete. Prišlo je tudi že do krvavih spopadov. Kitajski razbojniki so celo napadli angleško topničarstvo. Napad je bil sicer odbit, toda več angleških mornarjev je umorjenih. Kakor se razvijajo kitajski dogodki v zadnjem času, ni izključeno, da pride do razdelitve Kitajske med posamezne velesile. — Angleško vojno brodovje je za kazen porušilo mesto Wauhsien.

Na Španskem se je ljudstvo naveličalo diktature nesposobnega Primo de Rivero in se upira njegovi vladi. Uprl se je tudi del vojaštva. Vlada je sicer gospodar položaja, ker je potegnil z njo kralj sam in dovolil strožje mere proti upornikom, vendar pa je malo verjetno, da se bo dolgo držala. 20.000 artilerijskih oficirjev je bilo vsled pobune odslovljenih brez pokojnine in 2400 jih pride pred vojno sodišče. — Primo de Rivera tudi ni uspel v Ženevi pri Društvu narodov. Hotel je izrabiti priliko sprejema Nemčije v Društvo narodov in dobiti za svojo državo tudi stalni sedež ali pa vsaj protektorat na Tangerjem. Ker ni uspel,

bil kriv njegovi zlobnosti vedi sam Večni, resnica pa je, da so pri večini takih ljudi — ki so že po rojstvu izkazani — krivi ljudje njihovi zlobnosti, zakaj „žival, ki jo večno pretepaš, grize,“ pravi pregovor, ki velja tudi za človeka. Grbavca Mateja torej je najela Majda za hlapca.

Že drugi dan je jel hlapec Matej nadlegovati Majdo. Majda se mu je izogibala, kolikor je le mogla. Matej pa je vedno našel vzrok, da pride k njej v kuhinjo ali pa v sobo. Saj je bil njen hlapec, in zato je imel vedno kaj vprašati v gospodarskih zadevah.

Zvečer, ko je na vsem zapadu krvavelo nebo, je Majda sedela na klopi pred hišo. Sinčka je držala na kolenih, oči so zrle tožno v zahajajoče solnce, glava pa ji je na lahko klonila na prsi. Utrujena je bila. Kdor nosi večno bol v duši, kdor večno upa, pa mu vedno bolj vstaja črna slutnja, negotov strah pred nesrečo, se mu ni čuditi, da klone glavo...

(Dalje sledi.)

španska delegacija ni glasovala za sprejem Nemčije ter se tudi ne udeležuje več sej. Ni izključeno, da bo sledila Španska Braziliji in iz Društva narodov sploh izstopila.

DOMAČE NOVICE

Koroški deželni šolski svet v svoji stari sestavi je imel dne 31. avgusta t. l. zadnjo sejo. Kot vrhovna šolska oblast v deželi, nam koroškim Slovencem več kot polstoletja, kljub ponižnim prošnjam in odločnim zahtevam, da se slovenski otroci podučujejo v materinem jeziku, ni hotel ustreči. V svoji nemški zagriženosti je šel ta deželni šolski svet celo tako daleč, da je ignoriral vse odloke in uredbe, katere so izdale najvišje šolske oblasti v državi, nam v prid; še za razsodbo vrhovnega sodišča se ni zmenil. Upajmo, da bo vel v novem šolskem svetu drug duh. Starega deželnega šolskega sveta ni več, koroški Slovenci pa še živimo.

Utrinek. Tržni dan je, polno ljudi je od blizu in daleč na trgu, kupujoč in prodajoč. Živahno vrvenje vlada po ulicah, vsak hiti po opravkih. Nenadoma se zasliši urnobesni krik, zemlja odmeva trdih korakov kot ob potresu. Kaj neki more biti? Vse življenje na trgu zastane, ljudje hitijo iz trgovin, radovedni, kaj da je. So li sovražniki udri v mesto, so li homerski junaki, da jim pod trdimi koraki odmeva zemlja? Nič takega, nič strahu! Trop fantičev, nemških študentov koraka štram po ulici in eden nosi na dolgemu drogu zastavo. V svoji navdušenosti pojo koračnico, prekinjeno od časa do časa z gromovitim heil. Tako dajejo duška svoji narodni zavednosti. Ljudstvo se jim smeje, njih počenjanje se jim zdi otroško. Kmet, stoječ na trgu, gleda nekaj časa za njimi in pravi tovarišu: „Naj bi rajši sedaj ob počitnicah, ko imajo čas, šli nam kmetom pomagat delat, pa bi več koristili nemštvu in Avstriji kot s praznim kričanjem. In ti bodo gotovo nekoč uradniki.“ — In pobiči so odkorakali naprej, zaviti v cestni prah, igrajoč se mlade vojake.

Bela. (Shod.) Dne 22. avgusta se je vršil v Železni Kapli shod Koroške kmetske zveze (Kärntner Landbund, prejšnji Bauernbund), na katerega je došlo po poročilu lastnega lista „Bauernzeitung“ okoli 80 oseb. Ker je bil to prvi poizkus, piše list, vpaši v ta pristno slovenski kraj, se lahko smatra za uspel. Mi temu ravno ne moremo pritrditi, ko so vendar izdali oklice za Belo, Železno Kaplo in Žitaro vas in so obhodili vse kraje od hiše do hiše, delili nemško-slovenske tiskovine, na katerih se slika slab položaj, ter vabili na čim večjo udeležbo. Govornika sta bila inž. Tauschitz za nemški in Močnik za slovenski jezik. (Sila kole lomi!) Govora sta bila primerna prvemu potovanju stranke, ki še ni udomačena, le proti koncu se je reklo, da imamo mi Slovenci premalo poslancev, da bi mogli naše zahteve uveljaviti, naj rajše pristopimo k njim. Mi smo pa mnenja, da bi oni naše želje še veliko manj upoštevali in v deželnem kulturnem svetu so sami pokazali svojo korajžo s tem, da so vsi pobegnili, ko je vstopil en sam član druge stranke, ki jim je nasprotoval. Da bo našim ljudem jasno, omenimo, da je koroška kmetska zveza (Landbund) nemška politična stranka, za katero se posebno vnema neki mladi gospodar na Obirskem, ki trdi, da živijo okoli njega sami Srbi, in se ne sme zamenjati s kmetijsko podružnico (Gauverein), ki je del deželnega kulturnega sveta in v kateri delujemo tudi mi Slovenci. Ker kmetijska podružnica v našem kraju slabo deluje, naj Slovenci pristopijo in izvolijo pri volitvah lastne ljudi v odbor, kar se bo po tamošnjih razmerah lahko doseglo. Delujmo torej v kmetijski podružnici, ki se ozira na gospodarski napredek, ogibajmo pa se kmetske zveze, ki je za nas brez koristi.

Železna Kapla. (Obrtna razstava.) Razstava hoče pričati o nemški obrtniški marljivosti na meji domovine, pišejo „Freie Stimmen“. Ogleдали smo si jo in našli, da so ravno domači izdelki prišli iz slovenskih rok, čeravno so se imena izložnikov tako nemško

proti navadi stopila iz sobe; v veži se je slonila na okroglo mizo in zaplakala.

Mladi Dušan pa ni odnehal. Bržčas se je zelo čudil, zakaj ni očeta k zibelki. Saj je vsako jutro, čim je Dušan odprl poredne očke, prihitel in ga poljubljaj na čelo, na ličeci, na laske... In danes ga ni. Zato je bil Dušan še bolj nevoljen in je skoraj užaljeno zakričal: Ata, ata, ata!

Mati Majda se je predramila iz joka. Obrisala si je lici, otrnila slednjo solzo na vekih in odšla v sobo. „Ata, ata,“ je jokal Dušanček, Majda ga je vzela v naročje. „Kmalu pride,“ ga je tolažila. Dušanček pa se ni dal pomiriti in je ves dopoldan klical in jokal: Ata, ata, ata!

Podgornik je imel posestvece, ki sta ga oskrbovala z Majdo sama. Po Janezovem odhodu je bila Majda prisiljena najeti hlapca, da ji pomaga pri delu. Ponujal se ji je grbavec Matej, možakar v srednjih letih, ki pa je bil vrgel oko na Majdo, ko je bila še dekle. Matej je bil zlobnež in galjudje niso marali. Kdo je

spasila, da smo morali prašati za pravimi osebam. Kot dokaz samo ime Erbežnik, ki je bilo pisano Erwischnig. Razstava naj pokaže bližnji in širši okolici znanje domače obrti in ker je ta okolica slovenska, bi se ne bilo prav nič pregrešilo, če bi se bilo na to dejstvo malo oziralo. Trgovci dobro vedo, da morajo imeti v svojih prodajalnah slovenske nastavljenice iz zgolj praktičnih razlogov in to bi se bilo lahko upoštevalo tudi pri razstavi, ako se je računalo na obisk okolice. Domačih obrtniških izdelkov bi bilo lahko več in smo pogrešali več obrtnikov. Zanimanje so vzbujali bolj predmeti gospodarske vrednosti, kakor šivalni stroji in motorji, katerih se je nekaj prodalo. Likerji Dežmana so se veselili posebnega obiska in ker še ljudstvo ni vajeno, obiskati razstavo samo iz učnih in vzgojevalnih ozirrov, je svirala godba na dvorišču Domnikove gostilne in skrbela za večje uživanje Sorgendorferjevega piva. Ročna dela kapelških frajlic so bila prav čedna in šivilje so pokazale svojo umetnost v čipkah, izrezkih na bluzah in srajčkah. Marsikdo je mislil na lepo doto, ko si je ogledoval čedni postelji, nočne omarice, omare, pisalno mizo in umivalnik, in mogoče je v mislih iskal ono, ki je vtisnila na mehke blazine in prte krasne vezilne vzorce. Elektrotehnika je bila bogato zastopana, nadalje kuhinjska oprava in radijoaparati, ki pa ne morejo izpodriniti domačih godcev. Naše lepe gore in planine, cerkve in hiše je slikalo več oseb in na cenah teh slik smo šele spoznali pravo vrednost naše okolice. Upamo, da ta prvi poizkus ne bo zadnji in da bo vpoštevanje naših teženj našlo pot do boljšega sodelovanja v domači obrti.

Št. Jurij na Vinogradih. (Vzhodna železnica.) Lansko leto so začeli trasirati vzhodno železnico, ki je zaznamovana že na celi črti, po kateri bo tekla tudi skozi šentjursko in šmarješko faro in sicer skozi samotno in slikovito Trušenjsko dolino, ki bo vsled železnice izgubila mnogo od idilične samote in naravnih krasot. Dne 22., 23. in 24. septembra se vrši komisijski ogled za davčne občine Mali Št. Vid, Važenberk, Koš in Srednje Trušnje za odkupitev zemlje. Ljudstvo je zelo radovedno, bo li kaj iz tega ali nič. Nekateri sploh ne verjamejo, da bi kedaj pihal vlak skozi naše kraje, ker so že nešteto krat merili tukaj novo progo, v prvič menda leta 1872., drugi upajo, da bo mogoče sedaj vendarle resnica. Naši kraji bi na vsak način pridobili, da bi bili bližje Celovcu, istotako bi dobil les večjo vrednost, ker se hlodi vsled prevelike oddaljenosti v Št. Vid ali Šinčo vas ne morejo tako drago prodati. Istotako bo mogel potem kmet vsakdanje pridelke kot mleko, jajca, surovo maslo in kuretino lažje postaviti na celovski trg, kar je sedaj združeno s celodnevni zamudami in dolgo vožnjo. Istotako bodo širšemu svetu bolj dostopne naše prirodne krasote, ki se lahko merijo z najlepšimi Podjuni, ker bo vozila železnica skozi najslavnejše kraje: Šmarjeta, Srednje Trušnje, skozi Trušenjsko dolino, z njenim alpskim značajem, na Mali Št. Vid in od tam se obrne proti jugozapadu na Celovec.

Vrba. V sredi mesta na križišču ceste stoji spomenik z napisom: „Bis hieher und nicht weiter kamen die serbischen Reiter anno 1920.“ Ta spomenik je dal povod večkratnim dolgim občinskim obravnavam, ker stojijo socialdemokrati v zvezi s Slovencem, ki tvorijo ravno polovico, na stališču, da je Vrba internacionalno letovišče in da žali tak napis tu bivajoče tujce ter škoduje ugledu mesta in prebivalstva. Ugovarjale so nasprotne stranke s tem, da ima Malgajev spomenik še bolj žalivo vsebino, vendar je spreten jezik to zaničal in kazal, da stoji omenjeni spomenik na samotnem kraju in na mestu, kjer je Malgaj padel. Tak zgodovinski dokaz je pač težko postaviti na pravo mesto!

Ljubelj. (Naše napredovanje.) Kakor napreduje cel svet s hitrimi koraki, tako tudi pri nas, a žal le na slabi strani. Posestnik Kristijan Potisk od tukaj se je zabavljaj v gostilni pri „Damiju“ v Podljubelju. Zraven njega je bil tudi mežnar Ivan Kropivnik od istotam. Na poti domov pa zapazi Potisk, da mu je zmanjkal denar (307 Š). Ker pa je Kropivnik plačal

gostilničarju še isti večer že pred davnim narejeni dolg z 100šilingovim bankovcem, je sum padel takoj na njega. Vprašan je obstal, da je našel v gostilni denar in si ga pridržal zase. Pustimo to sodniji in pogledjmo na drugo stran, namreč: kaj je napravil gospod mežnar z istim denarjem, kar ga je mu je še ostalo po odplačilu dolga. Nesel ga je domov in ga skrtil v cerkvi za oltarjem. Da ga ni bilo strah kaj takega storiti, je nam vsem nerešena uganka. Mežnar pa stopa med mašo venomer pred oltar in opravlja svojo službo. Če bi ga že druga reč ne zadrževala pred takim dejanjem, naj bi se spomnil vsaj svoje svete službe in ne nosil ukraden denar v cerkev. — Na ta način bo naše dobro in pošteno ljudstvo, ki je z malimi izjemami slovensko, kmalu do dobrega pokvarjeno.

Reberca. (Požar.) Iz neznanih vzrokov je nastal okoli polnoči dne 12. t. m. v mizarski delavnici papirnice za celulozo požar, ki jo je uničil. Domača požarna bramba je začela takoj gasiti, kmalu nato prideta v pomoč požarna bramba iz Kaple in Miklavca. Ob dveh je prispela tudi ona iz Celovca ter se je posrečilo rešiti glavno poslopje. Ogenj se je pogasil ob štirih. Škoda je znatna, vendar krita z zavarovalnino.

Železna Kapla. (Razno.) Kakor se govori, bo novi kino začel s prvimi prireditvami še ta mesec. Poslopje je krasno uspelo in bo trgu v čast. Še ta mesec se bodo tudi delile nagrade več let službečim poslom, ki jih je tukaj in v okolici še precej. — Romarskega potovanja dne 8. t. m. se je udeležilo mnogo ljudstva iz bližnjih in daljših slovenskih krajev. Tudi preko meje jih je nekaj došlo in ti pripovedujejo, da težko prodajajo les in živino, ker so v zadnjem kotu. Kakor pišejo listi, se namerava napraviti tranzitni promet preko Pliberka v Jesenice, kar bi prišlo koroškemu delu Jugoslavije seveda v prid, ker je pot krajša nego preko Maribora. — Za proslavje plebiscita se je sprožila misel, da bi občina prispevala. — Ljudje so mnenja, da ta proslava samo vzbuja stare strasti in ne pusti ljudstva priti k miru, ker se ob teh prilikah kažejo samo mladi, nezkušeni ljudje, navadno taki, ki so bili daleč od plebiscita in ki se sedaj vedejo naravnost izzivajoče.

Št. Jurij na Vinogradih. Nestrpno pričakujemo prihod že tolikanj zaželjenih zvonov. Pričakovali smo, da se bo vršilo blagoslavljanje dne 29. avgusta, a nam je firma sporočila, da zvonovi še niso gotovi in zato se bo slovesnost preložila za par tednov. Upamo, da nam bo takrat vreme milo. Pohvaliti moramo pridna šentjurska dekleta, ki neumorno vsako nedeljo napravljajo vence in rože, katerih je ena soba v župnišču že polna, a še vedno donšajo nove.

Glinje. Pretekli teden je umrl puškar Šimen Bergman. Rajni je bil zaveden Slovenec, zaradi svoje odkritosrčnosti in postrežljivosti splošno spoštovan in priljubljen. Kaj rad je popravljaj ure in kmetško orodje in z velikim veseljem sodeloval pri tukajšnji požarni bramb. Rad je čital slovenske časopise, posebno našega „Koroškega Slovenca“. Pa ne samo rad čital je slovenske liste, temveč bil je tudi natančen, niti en dan ni plačal naročnine prepozno. Pogreba se je udeležilo mnogo ljudi, cerkveni pevci so mu zapeli lepo nagrobnico in domači gospod župnik so se v kratkih in pretresljivih besedah poslovili od rajnega. N. v m. d.

DRUŠTVENI VESTNIK

Železna Kapla. Občni zbor Kmetске podružnice (Gauverein) se vrši 26. septembra ob 10. uri pri Domniku. Ker je to stanovska organizacija, se vabijo vsi kmetje, da se udeležijo zborovanja. Govorilo se bo tudi slovensko.

Podravlje. (Utrinki.) Vprašaj katerega hočeš, vsak ti reče: Res lepo bilo! Da bi le še enkrat nastopili, še ta in oni bi potem prišel. — Nekdo je djal: Če bi le tako dolgo ne bilo, še enkrat si jo ogledam. Pa pet ur tam sedeti!

Res, a traja tudi v Šentjakobu tako dolgo. Jo je nemogoče skrajšati. Prestavljanje kulis rabi svoj gotovi čas. Nismo v Hamburgu! — Tretji je spet pripomnil: Kar je misijon v verskem, je ta naša pristna koroška igra v domoin rodoljubnem oziru. — En Gozdanjčan in en Lipljan: Če se ponovi, še več nas bo prišlo! — In en g. šolnik: Slišal sem, da je bilo veliko ljudij in narodnostni mir in pokoj. Preprirov ne morem prenašati! Če pridejo ponovno, še jaz jo pridem gledat. Pa saj res: Na obeh straneh je bil redki takt, pamet (Davorin) in uvidevnost. Igra je pa tudi vredna. Predokus bližajoče se Panevropo! — En igralec pa mi je rekel: Imeli bi iti gostovat i na spodnje Koroško, a nismo mogli, ker nam niso bili v stanu zagotoviti varnosti. — Najlepše je pa izjavil neki mož, rekši: Pravijo, da ni več Slovencev, pa jih je še „tkaj“! — In neki drugi je dejal: Kje dobim za en šiling ali dva toliko tako koristne, poučne, poštene in zraven še tako dolge zabave kakor je bila ta? — In ob 20letnici „Sluge“ se še duhovi že rajnih članov-ustanovitelj (Špicar, Šelander, Hvajnik, Ohac, Tišlar, Jesenikov Franc itd.) v večnosti vesele, da njih zamisel še živi in da ni legla z njimi v grob. Počivajte v miru, vaša ideja pa naj živi in raste v delu in boju!

Globasnica. (Materinski dan.) Dne 8. sept. je tukajšnje društvo priredilo za današnje razmere potreben „Materinski dan“. Slavnost se je vršila dopoldne v cerkvi s primerno pridigo in s pristopom članov k zakramentom. Popoldne se je slavnost nadaljevala v društvenih prostorih s primerno prireditvijo. Vrstile so se 4 prireditvi primerne deklamacije. Kot govornik je nastopil čg. dr. Zeichen, kaplan pliberški, ki je v jasnih in za naše ljudstvo razumljivih besedah orisal pomen „Materinskega dne“ in podal dokaz koristnih nauk mladini. V imenu vseh se mu izreka tem potom prisrčna zahvala. Po govoru sta se uprizarili igri „Ljubezem Marijinega otroka“ in Meškova slika „Ciganka“. Omeniti moramo, da so nastopile nove igralke in da je kot cigansko dekle nastopila gđc. Micka Mlinarjeva jako dobro. S tem je storilo društvo korak naprej in izpolnilo svojo dolžnost, katero je dolgo odlašalo. Nameravalo se je obenem prirediti „Slomškovo proslavo“, ki pa se je radi pomanjkanja časa preložila na poznejši čas.

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja pomožnega odbora pri deželnem kulturnem svetu, dne 7. septembra 1926.

Ko so izstopili iz kulturnega sveta zastopniki Bauernbunda, je deželna vlada, da se naprej obravnavajo potrebna kulturna vprašanja, postavila pomožni odbor: Posle vodi Kernmaier, pisarno prejšnji tajnik Washietl, kot prisledniki so se pozvali: dr. Lemişch, Striessnig, Gruber, Hernler, msgr. Podgorc, Gaggi.

Dne 7. sept. se je vršilo posvetovanje. Predsednik Kernmaier poroča, da je njegova glavna naloga izvesti volitev novega predsednika in članov. Deželna vlada je zavzela svoje stališče, da je potrebna samo nadomestilna volitev odstopivših članov, čemur se pridruži tudi pomožni odbor; volitev se določi na 2. oktober. Na dnevni red dene tudi vprašanje, kako bi se olajšalo prodajanje živine.

Izvoz lesovine.

Dr. Stotter poroča: Umaknila se je prepoved, ki je zabranjevala izvoz lesa in na mesto te prepovedi je stopil davek, 2 zlati kroni za hlode, 1,60 za drobni les, 400.000 metrov lesa za papirnice in rudnike je prostega. Prost je tudi izvoz obmejnega lesa, ki leži tako, da se more spraviti lažje v tujo državo in les iz katastrof, ki ga je polomila burja ali uničil hrošč. Društvo veleposestnikov zahteva, da se med ta prosti les šteje tudi les v odleznih krajih, da bi bilo vredno spraviti ga še na trg, in les v krajih, ki leže ob dragih postranskih železnicah.

Davki.

Konferenca predsednikov kmetijskih korporacij zahteva, da se zniža davek na blagov-

ni promet in ne zahteva več predplačil na davke. Opozarja se, da deželni davčni urad ne pripušča ugovora proti zemljiškemu davku v slučajih, da je občina davkoplačevalcu nalog prepozno dostavila.

Gospodinjska šola.

V deželno gospodinjsko šolo se je zglasilo letos 27 gojenk, ki se sprejmejo vse.

Premijiranje živine.

Za obdarovanje živine je kulturni svet sklenil, da se bode kravam dajale premije samo, ako se je po kontrolnem društvu dokazalo, da dobro molzejo. Ker teh društev povečini še ni, se je preveč živine izključilo, zato se določba tako spremeni, da se dokaz od kontrolnega društva zahteva samo od posestnikov, ki imajo več ko 10 krav.

Podpiranje po uimah.

Ministrstvo naroča, da se morajo, kedar se cení škoda, ki jo je ujma naredila, pritegniti tudi kmetijske glavne korporacije. In potem ministrstvo stoji na stališču, da bo vlada izplačevala podpore šele potem, ko so svoj delež plačale dežele in občine. Dežela v takih slučajih popušča zemljiški davek, s tem izgubi občina svoje doklade in zdaj se dogaja, da nima dohodkov, pa naj zmore izredna bremena.

Zavarovanje živine.

Na Dunaju se je napravilo društvo za zavarovanje živine. Dunajska kmetijska zbornica ga priporoča. Plačila so za kmeta prevelika, kmet tega ne zmore. Dr. L e m i s c h pojasnjuje, da mu je avto povozil konja, ki je bil zavarovan. A avtovoznik je tudi sam zavarovan za nezgode in zdaj ena zavarovalnica poriva breme na drugo, lastnik povoženega konja pa še ni dobil nič in se more pravdati z obema zavarovalnicama.

Zaznamovanje živine pri uvozu.

Kmetijsko ministrstvo je naročilo, da se mora vsa goveja živina, ko prestopi mejo, zaznamovati s tem, da se ji ustriže gotovo znamenje. Prekupci so namreč živino iz Nemčije uvažali in kot avstrijsko zopet prodajali čez mejo, potem pa je treba dokazati, odkod je žival, ako zbolí.

Vzhodna železnica.

V dneh 16.—25. sept. se bo obhodila črta nameravane železnice.

RAZNE VESTI

Drobne vesti. Na Japonskem je bil strašen vihar (tajfun), ki je uničil več poslopij in zahteval več človeških žrtev. — Jugoslovanska trgovinska bilanca izkazuje za prvo polletje 1926 za 168 milijonov dinarjev aktive. — V Italiji je 931.321 organiziranih fašistov. — Te dni je začel bruhati na otoku Bali v Malajskem Arhipelagu vulkan Batma. Odprlo se je okrog 20 novih žrel. Bilo je mnogo ljudskih žrtev in tudi materijelna škoda je velika. — V rudniku Oklahama v Ameriki je nastala strahovita eksplozija, ki je zrušila vse rudniške rove in hodnike. Zasutih je bilo nad 200 rudarjev. — V Jugoslaviji zvišajo poštno pristojbino za tri mesece, in sicer od oktobra do vključno decembra. Višji dohodek se porabi za poplavlence. — Tudi v Avstriji se zvišajo poštno pristojbine, pa ne samo za tri mesece. — Veliko deževje je poplavelo v okolici Rangoona več vasi. Utonilo je 76 oseb. — V Limericku na Irskem je zgorelo kino. Dosedaj so izvlekli izpod razvalin 51 mrtvih. — 4. sept. je bilo na Koroškem 1538 podpiranih brezposelnih. Število stalno raste. — Dunajska občina je sklenila zgraditi 5000 novih stanovanj. — V Italiji morajo nositi vsi študenti črne fašistovske srajce. — Italijanska vlada je vplejala v vseh slovenskih, hrvaških in nemških srednjih šolah italijanski učni jezik. — Španski kralj želi sam, da se diktator Primo de Rivera umakne. Preprič je oficirji je njegov položaj dokaj oslabil. — Na Romunskem je petrolej poplaval občino Metleer. Iz neznanih vzro-

kov se je petrolej vžgal in uničil občino in veliko kaznilnico Metlerji. — Papež se tudi že vozi z avtomobilom, ki so ga mu podarili milanski katoličani.

Varujte ptice. Meseca marca je v Zgornjebavarski kmečki zbornici predaval zastopnik državne komisije za varstvo ptic o pomenu ptic za kmetijstvo: male in velike ptice so potrebne, da se zatirajo razne škodljive živali. Ena siničja družina poje v letu cel cent razne golazni. Na to so kmetje zahtevali, naj se nikomur ne daje lovski list, ki ni obenem član društva za varstvo ptic.

Prefrigani konj. V časniku „Westf. Kurier“ pripoveduje nek kmet tole: Imam konja, ki zelo rad je. Nekaj časa sem opazil, da kar pred koritom stoji in se rezanja ne dotakne. Pogledam kaj neki mu je in vidim v voglu korita kuro, ki tam hoče znesti svoje jajce. Torej konj se boji kure? Ne nikakor. Ko je bila kura jajce znesla in kokodajska odletela, je konj takoj posegel po jajcu ter je slastno pojedel. Ko bi bil naprej hrsal svojo krmo, ali ko bi bil kuro plašil, bi mu jajca ne bila znesla, tako pa se je držal tiho, da kure ni motil in tako si je priskrbel lep priboljšek dočas vsaj, da gospodar zapazi, kaj se godi v konjskem koritu. (Natur u. Kultur).

Kovač Franc:

Pedant.

Obedoval sem v kolodvorski restavraciji, čakajoč na vlak, da se odpeljem domov. Sedel sem po navadi v kolu, da sem imel razgled po sobi. Malo gostov je bilo v obednici; mnogo miz je bilo nezasedenih, pri drugih se je dolgočasil po eden ali k večjemu dva potnika. Ker ni bilo na razpolago nobenega časopisa, sem si preganjal čas s tem, da sem opazoval goste.

Gospodična, očarujoč bubikopf, se je sladkala s torto in bila ob enem zatopljena v roman, da nisem vedel, li z večjo slastjo uživa torto ali roman. Rejen gospod, star okrog petdeset let, je bil tako zaverovan v najnovejša borzna poročila, da je čisto pozabil, da ima pred seboj svinjsko pečenko. Strmel je v časopis, nato privlekel iz žepa debelo beležnico ter nekaj pisal in računil. Po njegovi zunanosti sem sodil, da je gotovo lesni trgovec. Nisem se motil. Vstopil sem pozneje slučajno v isti kupe kakor on in ondi je našel znanca, s katerim se je takoj živahno začel pogovarjati o lesni kupčiji. Bil je najbrže njegov kompanjon.

Ravno sem študiral jedilni list in premišljeval, naj li naročim za prikuho špinačo ali solato, dokler se nisem odločil za prvo, ko vstopi nov gost v obednico.

Skrbno in elegantno oblečen star gospod, resnega obraza z zlatimi naočniki; sploh gentleman od nog do glave. Dolge sive lase je imel počesane preko glave, da so mu zakrivali plešo. Ostro je motril nekaj trenutkov v sobo, izbirajoč pripraven prostor, da se usede. V roki je držal majhen popoten kovčeg iz rudečega usnja, ob katerem je bil privezan dežnik iz sive svile. Jaz sem mislil, gospod je gotovo kakšen zasluženi dvorni svetnik.

Vsedel se je k mizi, meni nasproti:

„Z dovoljenjem?“

„Prosim.“

Počasi je odlagal klobuk, palico in plašč in obešal eno stvar za drugo na obešalnik, kovčeg je pa postavil poleg sebe na tla. Istotako se je počasi in slovesno vsedel na stol. Sploh je bilo njegovo vedenje umerjeno in kretnje elegantne, salonske. Z virtuzozno gesto je segel po jedilnem listu in dolgo časa strmel vanj, da se je poleg stoječi natakard dolgočasil. Končno je z rezkim, piskajočim glasom naročil kosilo.

Skrbno je začel preiskovati krožnike in jedilno orodje in z uspehom je bil videti zadovoljen. Le žlico, vilice in nož je porinil od sebe na stran in privlekel iz kovčega lastno jedilno orodje.

Jaz sem gledal in se čudil, kaj takega še nisem doživel.

Ko mu natakard prinese naročeno juho in jo vlije na krožnik, vzame gospod iz žepa povečalno steklo in začne mikroskopično preiskovati prinešeno mu jed. Nato seže v koček in prinese iz njega dve stekleni čice in vlije v juho iz vsake po par kapljic neke tekočine.

Moje začudenje je rastlo trenutno. Mislim sem si, gospod je gotovo profesor fizike in matematike.

Potem je juho nekaj časa mešal in zopet opazoval s povečevalnim steklom ter začel jesti.

Sedaj šele sem spoznal, kaj je gospod pravzaprav iskal v juhi s steklom: iskal je škodljive bacile, pa jih najbrže nič ni našel. Boji se škodljivih bakterij, tek prenašalcev raznih bolezni, zato je jed desinficiral, to se pravi, ubil s tistimi kapljicami ves nevarni mrčes, ki se je mogoče nahajal v juhi.

In pri sosedni mizi je preprosto oblečen potnik z velikim apetitom zaužival kosilo, gotovo mu še nikdar na misel niso prišli bacili in bakterije in najbrže ni danes prvič obedoval v gostilni.

Z istimi okoliščinami je učeni gospod užival tudi meso in prikuho.

Po obednici je hodil majhen psiček s porazanimi ušesi in odsekanim repom, pohleven in boječ kužek. Tu in tam mu je dobrohoten gost vrgel malenkost, a prav v bližino se k nobenemu ni upal. Tudi jaz sem ga na enak način zvabil, da se je približal k meni. Z zaupanjem se je psiček obrnil tudi do gospoda in prišel prav v njegovo bližino. A tedaj se je zgodilo nekaj čudnega, smešnega.

Gospod, zapazivši psa, se strese groze, da mu konec mesa, katerega je ravno hotel nesti v usta, z vilicami vred z velikim ropotom pade na tla, istotako tudi nož, na katerega si je naložil založaj špin če. Vsled ropota se je boječ psiček, ki gotovo še nikdar v svojem življenju ni komu storil kaj žalega, prestrašil in zbežal.

Oči vseh gostov so se obrnile proti najini mizi in nekaj trenutkov sem bil v mučnem položaju, ker so mogoče nekateri mislili, da se je meni pripetila nezgoda.

Ves razjarjen se je začel gospod kregati: „Človek dandanes nikjer ni varen življenja. Tolikokrat se dandanas sliši o pasji steklini, a ljudje vlačijo zverino celo v javne prostore. In vendar so psi najbolj nevarni prenašalci bacilov. Pritožno knjigo!“

Nisem vedel, bi se li smejal ali čudil. Gostom je krožil porogljiv smeh okrog usten; vse je gledalo razsrjenega gospoda. In jaz sem si mislil, kako nesrečni so taki ljudje, katerim ne blodi drugo po glavi kot bakterije in bacili, jim grenijo življenje ti stvori mikroskopičnega raziskavanja in se vedno bojijo pasje stekline. Pretirana skrb za ohranitev in podaljšanje življenja jih naredi smešne.

Miklova Zala

se pri Vosperniku
v Podravljah ponovi

v nedeljo, dne 19. septembra ob 1/22.

Vstopnina: S 1-50, 1.—, —50.

„SLOGA“.

VABILO

na

izredni občni zbor

posojilnice Hranilno in posojilno
društvo v Celovcu, dne 30. sept.
ob 1/211. v posojilničnem prostoru.

Dnevni red:

1. Sorememba pravil.
2. Volitev odbornikov.
3. Slučajnosti.

Izredni občni zbor se mora prirediti, ker dež. kot trgovsko sodišče zahteva, da se vloge za spremembo pravil delajo po predpisu, ki je ravnokar šele izšel.

Člani naj se zbora
obilno udeležijo.

ODBOR.